titucional a accedir lliurement als canals d'informació que desitgen...».

Així doncs, en l'inici de les emissions en període de proves de la TVV, els senyals dels dos canals autonòmics s'interferiran mútuament, tot impedint que els ciutadans valencians —com és el seu desig majoritari— puguen sintonitzar els dos canals, un fet que tècnicament és perfectament possible i que només la decisió —motivada per raons polítiques— del govern central pot fer impossible.

D'altra banda, importants sectors socials, culturals i polítics s'estan mobilitzant per afrontar l'arbitrarietat del ministre Barrionuevo. Així, a la petició que la TVV no impedesca la recepció de TV3 al País Valencià realitzada fa dues setmanes per centenars de periodistes i intel·lectuals de tota l'àrea lingüística catalana, s'han afegit tots els intel·lectuals distingits amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes que encara viuen: Francesc de B. Moll, filòleg i director; Joan Fuster, escriptor; Miquel Tarradell, arqueòleg i historiador; Vicent Andrés Estellés, escriptor; Manuel de Pedrolo, escriptor; Josep Maria Llompart, escriptor; Ramon Aramon i Serra, filòleg; Joan Coromines, filòleg; Pere Calders, escriptor; Enric Valor, escriptor i gramàtic; Xavier Benguerel i Marià Villangómez, escriptors. Aquests 12 intel·lectuals han adreçat una extensa carta al president del govern espanyol, Felipe González, on denuncien l'atemptat contra la llibertat d'informació i contra el patrimoni comú de la llengua catalana que significa la decisió del govern central. A més d'això, tots els sindicats dels Països Catalans, des de CCOO i UGT a la Confederació General del Treball de Catalunya-CNT, passant pel Comitè Confederal del País Valencià de CGT-CNT, la Unió de Pagesos, la Unió de Llauradors i Ramaders del País Valencià, etc., han manifestat el seu suport a la carta que ACPV va adreçar fa dues setmanes al ministre Barrionuevo.

La batalla per la TV3 al País Valencià ha guanyat en protagonisme la convocatòria d'eleccions generals per al pròxim 29 doctubre i la represa del curs polític. Precisament, diferents grups polítics del País Valencià, Catalunya i Balears, com ara Unitat del Poble Valencià i el PSM, han presentat davant els Parlaments respectius sengles iniciatives parlamentàries per a exigir que no s'acabe amb la recepció de TV3 al País Valencià.

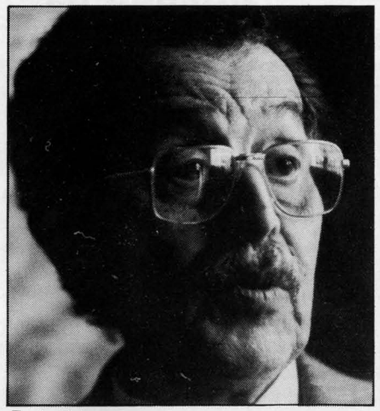
Enric Valor.

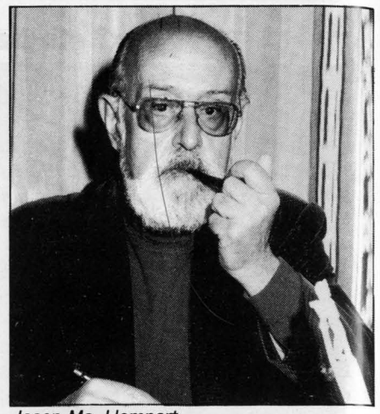
Josep Ma. Llompart.

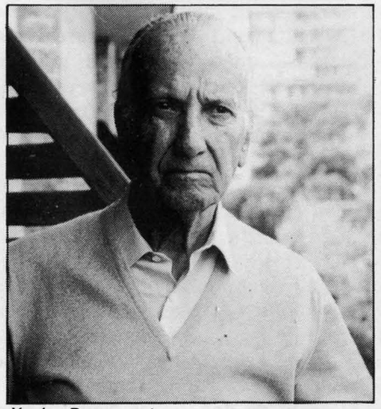
Xavier Benguerel.

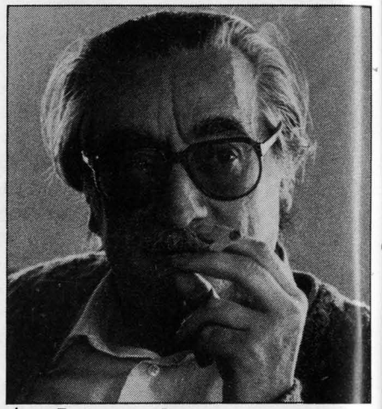
Joan Fuster.

Carta oberta dels Premis d'Honor de les Lletres Catalanes al president del govern espanyol

Excel·lentíssim senyor president del govern espanyol:

Les manifestacions de la ministra portaveu del govern, fetes durant la conferència de premsa posterior al Consell de Ministres reunit el passat dia 25 d'agost, contenen un reconeixement de l'actitud bel·ligerant del govern que presidiu contra el dret, reconegut per l'article 20 de la Constitució, que tenen els ciutadans del País Valencià de continuar accedint lliurement a les emissions de la Televisió de Catalunya (TV3) —com fan des de fa vora quatre anys—, gràcies a l'esforç econòmic, coordinat per Acció Cultural del País Valencià (ACPV), de més de 100.000 valencians i més de 100 dels seus Ajuntaments, com els ciutadans de Catalunya de poder veure les emissions de la futura Televisió Valenciana (TVV).

És públic i notori que només les freqüències bàsiques amb què emeten les diverses televisions de l'estat espanyol, i encara no totes, han estat concedides amb tots els requisits que marca la Llei, i que, les que són utilitzades per tal de fer possible de completar la màxima cobertura del territori, s'han utilitzat en funció de si tenien o no una altra destinació. Malgrat això, en tots els casos, o bé han estat respectades, o bé —en cas de noves necessitats—, han estat negociades solucions adients.

Un cas flagrant com l'esdevingut en TVV, de canviar-li la freqüència que inicialment li havia estat concedida per una altra, la de la TV3, utilitzada al País Valencià des de fa vora quatre anys, aprofitada ja de fet per un milió de telespectadors del País Valencià, no pot tenir cap altra motivació que la voluntat política d'evitar la consolidació de relacions informatives entre territoris lligats per vincles històrics, lingüístics i culturals, en contradicció amb la Constitució, que el seu article 149.2 afirma que l'estat «facilitarà la comunicació cultural entre totes les Comunitats Autònomes d'acord amb elles». Precisament aquest acord ha estat clarament posat de manifest a través de les declaracions que en diverses ocasions han fet els presidents de Catalunya i el País Valencià en el sentit de la conveniència de compartir l'espai televisiu, perquè era evident que la coincidència de freqüències dificultaria tant la recepció de la TV3 al País Valencià com la de TVV a Catalunya.

La Declaració Universal dels Drets Humans —que en el seu article 19 proclama «el dret a cercar, rebre i difondre les informacions i les idees per qualsevol mitjà d'expressió, sense consideració de fronteres»—, la Convenció Europea sobre els Drets de l'Home, les declaracions de la Conferència sobre la Seguretat Europea a Hèlsinki, els esforços tant del Consell d'Europa com de la Comunitat Econòmica Europea per promoure justament la televisió sense fronteres, i els mateixos preceptes constitucionals, no són compatibles amb el fet que el govern pretenga privar o bé forçar la il·legalització de la difusió i la recepció d'emissions televisives entre Comunitats Autònomes, al revés del que és normal a tota l'Europa democràtica, on s'ha fet tot el possible perquè les televisions dels territoris veïns o pròxims puguen captar-se més enllà de les respectives fronteres.

Aquests fets, que atempten contra la llibertat d'informació i que signifiquen un atemptat històric a l'àmbit comú de la llengua catalana (a més de deixar els valencians amb una oferta televisiva mínima en la pròpia llengua), poden fer pensar que s'inicia un procés que recorda les mesures preses en èpoques més o menys allunyades i que voldríem creure ja superades.

No podem oblidar el que en 1980 el senador socialista valencià Alfons Cucó afirmà al Senat: «Contra toda evidencia y contra toda razón se está procediendo, por lo que respecta al patrimonio lingüístico-cultural común a Cataluña, al País Valenciano y a las Baleares, exactament al contrario de lo que se pretende hacer con el área lingüística y cultural castellana. Lo que en un lado se protege, en el otro se intenta segregar, provocando, como desde hace años en el País Valenciano, un auténtico conflicto lingüístico que está adquiriendo cada día mayores proporciones, y cuyos resultados no hacen otra cosa que prolongar entre nosotros, los valencianos, el genocidio cultural que engendró el centralismo político y el asimilismo cultural culminante en la dictadura franquista».

No cal que us diguem, senyor president, que farem tot el que estiga a les nostres mans perquè allò que hom vaticinava ara fa deu anys al Senat, no esdevinga una realitat, ni al País Valencià, ni a Catalunya, ni a les Illes Balears. □

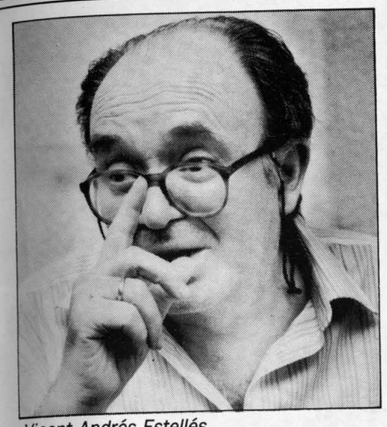
Vicent Andrés Estellés.

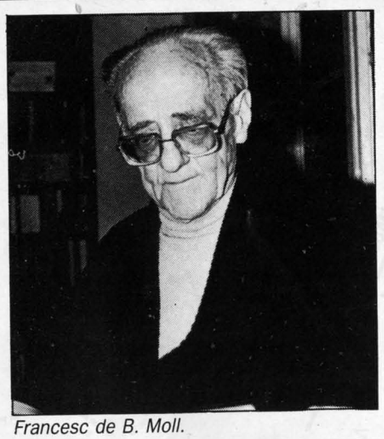
Francesc de B. Moll.

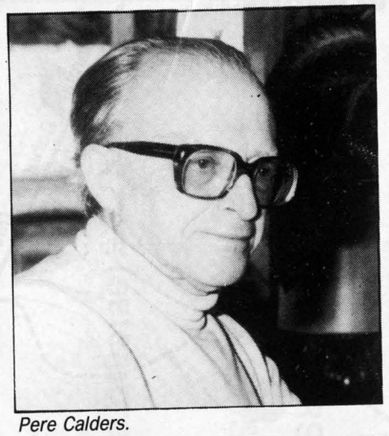
Pere Calders.

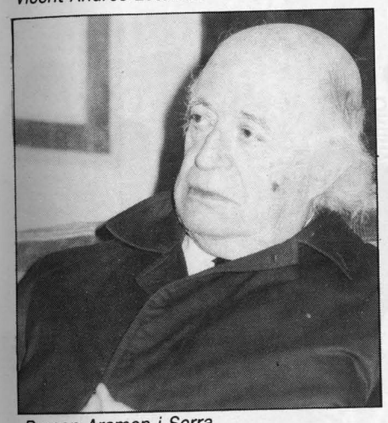
Ramon Aramon i Serra.

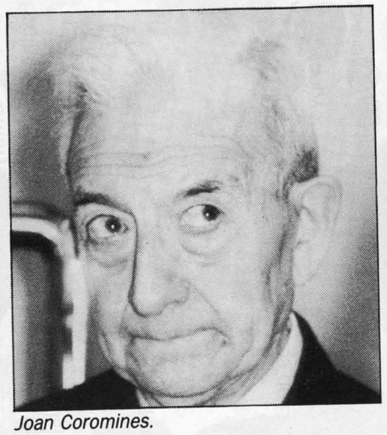
Joan Coromines.

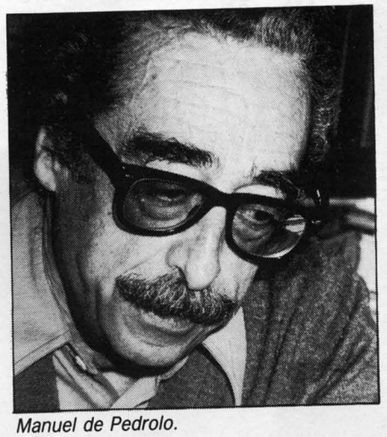
Manuel de Pedrolo.